

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἑβραίουμην γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἰλιγα ἑξακόσα κι' ἕξη
κι' ἄλλα χάρτια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γρόμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαὶ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ἕξνα ὅμως μέρα—ὁ ἕκα φράγκα καί' στὸ χέρι.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ τρίτη,
πανηγύρι μεγάλο' στὴν Κρήτη.

'Ἐξακόσα πενήντα κι' ἕξη
κι' ὁ Ζαφῆς σκιρτῶν' στὰ Χανιά.

Μὴν ἔρχαντες τὸν φόνον τοῦ παππά τῶν Μακεδόνων.

Πάει καὶ τῆς Κορυτοῦς ὁ Δεσπότης... ἄλλο θύμα,
νέος μάστιγος, νέος ἦρας,
τὸν θρηναί' λαὸς καὶ κληῖρος,
κι' ἀκονίζονται σταθιὰ' στὸ νεοκαμμένο μνήμα.

'Στῆς αἰματωμένης γῆς στρέψετε τὸ μακελλεῖο,
πόλεμος' στὴν Ἐκκλησιᾶ, πόλεμος καί' στὸ Σχολεῖο,
πόλεμος φωνάζουν ὅλοι καὶ παππάδες καὶ δασκάλοι,
κι' ὁ σταυρὸς καὶ τὸ βιβλίον γίνεται θυσιά πάλι.

Τοῦ παππά τὸ θυμιατῆρι θέλει νὰ θυμιάξῃ τώρα
λεβεντομαῖς ἐκδικητῶν
καὶ μαχαίρα μαχαίτων,
ποῦ σκορπιῖνον μαθρα ριζικὴ καὶ κοράκι σαρκόβόρα.

'Ἐκεῖ πέρα προπαγάνδαις δολοφονῶν καὶ συνάφρα,
λῆς καί' βγῆκαν ἀπ' τὸν Ἄδην,
σπέρνον σάραξ' στὰ χωράφια
μὲ τὸ φῶς, μὲ τὸ σκοτάδι.

Πόσα πέφτουνε νεκρά παλληκαρία ζηλεμένα
διγὰς τώρα καὶ σταυρὸς διγὰς ὄνομα κανένη.
Τοὺς προμάχους ἐκεῖ κάτω μῆτε δάφνη στεφανῶνει,
μῆτε τὴν παλληκαριὰ τῶν ἡ γαλιζία σαβανῶνει.

Μόνο λείπει μία οὐκλα μ' ἄλλωσιδες φορτωμένη:
οὐκλα ποῦ πέφτουνε' ἐδῶ πέρα
τώρα μὲ' στὰ γούματά μου σβύσετε λημονομιένοι
γῆ νὰ λάμψετε μὲ' μέρα.

'Στῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὴν ἀτέλεωτη τὴ μάχη
σιδερόκαρδοι πετάτε,
μὰ γερόντισσα κυττίε
τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦς φονιάδες πῶς τοὺς πελεκῆ μόνεχη.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε
καὶ νεκροὺς ἐκδικηθῆτε,
κι' ἄς ἀνοίξουν' στὸν Δεσπότη τῶν μαρτύρων οὐρανοῦ
κι' ἐκδικήσεως σημάια τέτοιο ράσσο νὰ γερῆ.

'Ο Φασουλῆς ἐν ὕμνοις χαιρετῶν τὸν Ἀρμοστήν τὸν νέον τῶν Κρητῶν.

Χαίρε λαϊκῶ, προσκυνητῆ,
καὶ φρόνιμη καὶ συνετῆ,
καὶ καύχημα τῆς σιωπῆς,
ποῦ γινεαι πρῶτος τσελεπῆ.

'Ἐχει καὶ γῶδι καὶ μουλά,
ἔχει στολισμάτα πολλὰ,
εἶσαι καὶ φιλοδικαῖος καὶ ταδίκια δὲν θέλεις
καὶ δὲν βροντῆς καθὼς ὁ Ζεὺς' στὸς κῆλπους τῆς Σεμέλης.

Σὺ τῆς Κορώνης ἐλευκτὸς καὶ τῆς Βουλή'ς καμάρ,
ἔχει καὶ κόμμα σιγαλό, ποῦ δὲλοῦ δὲν λιμάρει.

Ἀπὸ παντοῦ γερνίρεσαι,
καθβαλικαῖσι χαιρέσαι,
πῆς εἴσις κομμοῖσι,
γὰρ σὲ ζηλοῦσι οἱ λαοί,
κι' ὅπου πατήσῃς, τσελεπῆ,
πυγάκις φανεροῖσι.

Κι' ἐγὼ γὰρ σὲνα σήμερον τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω,
μοῖτρα σ' ἐμοίρανε χρυσὴ μὲ ροιζικὸ μέγαλο,
κι' ἤλαθε καὶ σὺ στὰ πράγματα
χωρὶς πολλὰ τρεχάματα,
κι' ἐφύτρωσε τσοπάνης
μῆξε ζηλειμένης στάνης.

Ἄλθθαια τοῦτον τὸν καιρὸν
δὲν εἶδα τέτονον τυχερὸν
σὰν τὸν Ἀλέξανδρον ποτιέ,
καὶ τὸ Παλάτι, συνεντέ,
σοῦπε: Ζαήμεν, βάστα,
καὶ λαμπρὸς ἀνάστα.

Ἔμπα κι' ἀπὸ τὴν πόρτα μου κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι' ἔγε γὰρ γούνας ράμματα,
καὶ φίλους εἰς τὰ γράμματα
καὶ φίλους στὸ ψαλτήρι.

Καρὰ σ' ἐκείνους, πούλθανε μὲ σὲ τὸν τυχερὸν
κι' ἐδρόσιαν τὰ χεῖλη των μὲ γάργαρο νερό,
καὶ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος μὲ μὲρα ἔχημωθήκαν
καὶ στὸ Κουβέρο σ' ερωθήκαν.

B.

Χαῖρε Θάνα, χαῖρε Γλάμη,
χαῖρε τῆς Κορώνης βλάμη,
Ἀρχιτρίκλινη, Πιγκέρνη,
τύχη σιωπῆ σου φέρενη.

Κι' ἔταν κύριος δὲν ἦσαν τῆς Ἀρχῆς τῆς εὐτραφοῦς
τότ' ἐφάρους ροφούς,
τότ' ἐφάρους κεφάλους
γὰρ τοὺς φίλους τοὺς ἀλάλους.

Χαῖρε, Κρήτης Ἀρμωστή,
μὲ σεισμὸν μεγάλον σεισίου,
κι' ἡ σπουδαία σύνεσις σου
εἶναι πανταχοῦ γνωστή.

Ἔξω φιλαρίας ὀστροί,
βλοὶ τῶρα σ' εὐφημοῦν,
κι' οἱ περίφημοι Μινιστροί
τῆς Εὐρώπης σ' ἐκτιμοῦν.

Ὁ Ζαήμεν, ὁ Ζαήμεν,
χαρακτῆρος ἀλυγίστου,
μὲ τὴν ἀσλευγγὰ τῆς Φίμης
ἐσαλπισθ' ἡ δόνηκίς του.

Πολιτείας ἐκαρέτου
κι' εὐδοκίας κι' ἐκαρέτου
τὸν στολιζοῦν ἀριστά...
προφιλης ἀγαπήτης,
μὲ καὶ σκόπητης δυνατός,
λέει κάποτε κι' ἄστατα.

Δίχως πάθος φιλαργίας
πάει στὸ σπητάκι του,
καὶ χωρὶς μεγαλουργίας
στρίβει τὸ μουστάκι του.

Ὅταν τύχη κατὰ μέρος μὲ τοὺς φίλους νὰ τὸν ἴδῃ,
τότε γίνετ' εὐφραδῆς
καὶ λαλιότερος κορώνης,
κι' ἀλθθῶς τὸν καμαρόνει.

Ἐξετίμησαν κι' οἱ ξένοι τὴν ἐπίκληλον σιγήν του,
καὶ καθεὶς χαρὰ του τῶγε
πῶς κανεὶς σ' τὴν ἐκλογὴν του
δὲν ἠκούσθη λέγων ὄχι.

Μήτε Ρώσσοι, μήτε Γάλλοι,
μήτ' Ἑγγλέοι, μήτε κι' ἄλλοι
τῆς Εὐρώπης κολοσοῦς
δὲν ἀντέτεινε ποσῶς
εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην
τοῦ σιγῶτος Ἀλεξάνδρου,
ποῦ θὰ φέρῃ τὴν γαλήνην
καὶ τῆς σκλάβας τῆς εὐάνδρου.

Συνεντὸν τὸ μὴ λαλεῖν
πρὸ παντός εἰς τὴν Βουλὴν,
συνεντὸν ἰχθύς κεφάλους
τράγωνε παρὰ θιν' ἄλλος,
καὶ τοὺς ρήτορας τοὺς ἀλάλους
ἀφοπλίζει σιγηλούς.

Συνεντὸν ἀπομιμνεσθαι καὶ τὴν Μούτα τῶν Πορτικῶν
καὶ λαλεῖν στωμυλῶς μόνον
κατ' ἴδιαν καὶ κατ' ὄσπον
μεταξὺ πιστῶν ἀρώων.

Συνεντὸν σὲ κάθε σῆλον
καὶ σὲ κάθε κλύδωνα,
τὸ νὰ βγάξῃ μετ' ἀλάλων
τὸν γνωστὸν τὸν κλύδωνα.

Καὶ τ' ἀμίλητα νερὸ
μόνος σου νὰ κουβαλῆς,
ποῦναι τόσο τυχερὸ
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Μὰ κι' ἐγὼ, τῆς στομυλίας
λάτρης γλωσσακαμπανάτος,
μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλίαις
τῆς σιγῆς ὀμνῶ τὸ κράτος.

Καὶ τῆς γλώσσης τοὺς ἀθῶνας
νῦν φαί καὶ στοὺς αἰῶνας
ὁ καθεὶς ἀς τοὺς οἰκτερῇ σὰν γελούσιος βλοφύχως,
δὲν εἰζίει δι' ἐκείνους νὰ γραφῇ μήτ' ἕνας στήχος.

Τὴν σιγήν ἐγκαλωμίζου
κι' οἱ τρανοὶ τῆς Ἑσπρίας,

**Ἐσὺ ποῦ μὲ τὴν θάλασσαν ἐνέτραψες
πήγαυνε' στὸ καλὸ καὶ νὰ μᾶς γράψης.**

κ' ὅλοι σήμερον φαναίζουσι
πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας,
τὸν σιγῶντα πρὸς τὴν Κρήτην
ἐν γαλήνῃ φέρεται,
κ' ἀνυμνοῦμεν πολίτην
ἀληθῶς ἐξαιρέτων.

Γ'.

Τί κόσμος τὸν Ζαΐμην ἀνεσφίγησε !...
στέψη τὴν κεφαλὴν του δόξης κότινε...
μπράβο' στὸν Θεοτόκῃ που σ' ἐτίμησε,
μπράβο καὶ' στὴν Κορὼνα που σ' ἐπρότεινε.

Προπέμπουσι συνετὸν οἱ συνετοὶ
κ' ἔγινε μὴ σπουδαία τελετὴ
'στὴν αἰθούσα τοῦ Θρόνου τὴν μεγάλην
μὲ κάθε περισπούδαστο κεφάλι.

Ὁ κάθε Πρόεδρος ἔτρεξε προθύμως
κ' ἀντάξιον ἐγκώμιον ἐτόνισε,
κ' ὁ Πρόεδρος δ' οἷον Ἐλλιοτ' εὐσχημῶς
μὲ κάμποσ' Ἀγγλικά σὲ προσεφώνησε.

Σ' ἔξιμνησε καθέως συγκινημένος
καὶ σὺ γαρὶς νὰ θέλῃς σ' ὅλου' μίλησες,
καὶ' στὸν σταθμὸν σὰν πηγῆς θαλασσινοῦ
τὸν Τριανταφυλλάκο τὸν ἐρίλησες.

Δικαία τῶσων μόνων ἀμοιβή,
πρέπει' στὸν κύρ' Ἀλέξανδρο νὰ λάμψη...

ἦρες καὶ τὸν Ἀλέξη Ραγκαβῆ,
μὰ καὶ τὸν συγγενὴ τὸν Χαραλάμπη.

Κι' ἔγλασαν κοιλᾶδες καὶ βουὰ
κ' εἶπε' στὸν συγγενὴ σου σιγαλά :
'Ἐλα, κύρ Χαραλάμπη, νὰ μᾶς παντρεύουσι
μὲ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη καὶ νὰ χορεύουσι.

Ἐλα μὲ τὰ πλεμμάτjα
νὰ διαικήσωμε,
καὶ σὲ Καχρὼν Παλάτjα
νὰ κατοικήσωμε :

Πολλὰ σοφοὶ Μινίστροι
θὰ μᾶς γυρεύουσι,
μὰ δῶσε τους ἀγκίστρι
γὰ νὰ ψαρεύουσι.

Τί γὰρ' στὸν Κερκυραῖον
δρακὸν ἀπὸ τὴν Λευκάδα
'πῆγες' στὸν Λευκῶν ὄρειον
τὴν παρθενικὴν ἀσπράδα.

Καὶ σὰν ἐβόασες' στὴν Μήλο
ροδοκόκκινος σὰν μέλο,
καὶ σὰν ἴδανε ν' ἀράξῃ μὲ σημαία καὶ' στὴν πύμνην,
μὲ σημαία καὶ' στὴν πλώρη
τὸ ἴδιό μας τὸ βαπόρι,
τότε τόσα καρδιοκτύπημα, τότε τὸν Μηλιῶν ὄμινοι.

Τότε κωνομας γὰρ σὲν ξένων πλοίων ἀκουσθῆκαν
καὶ δῆθ' Ναύαρχοι πιασθῆκαν,
τῆς προστάτιδος Γαλλίας, φιλένας ἡμετέρας,
καὶ τῆς φίλης συμπεθέρας.

Ἡ Τουρκία σ'τάς Δυνάμεις διεμαρτυρήθη μόνον
μὲ φωνῆς ὀργίλου τόνον.

Τούτῃ μόνῃ δὲν σὲ θέλει καὶ θρηνητὴ κ' ἰδύρεται,
μὰ τ' ἴν' ἀφῆσαν καὶ πάλι νὰ διεμαρτύρηται.

Ποίας δόξης ἠξιώθης κ' ἐπευφημιῶν ἀρρήτων,
μὰ καὶ Βουλευτὴς θά μείνης ὅπως πρὶν τῶν Καλαβρῶτων,
κ' ἔτσι δίπορο θά τῶχρη, κ' ἴσ'τάς ἐκλογὰς ἐρήμην
θὰ ψηφίζουσ' τὸν Ζαΐμην.

Σὺ θὰ μοιράζης σήμερ' σ' τοὺς ἄλλους Ἰπουργεῖα,
μὰ καὶ γὰρ νέα σύνεργα τῆς ψυχικῆς ἐφρόντισαι,
ἐψάλανε σ' τὴν Μαδοῦρῃ γὰρ σὲ δοξολογία
κ' ὡς δῶρον κάλτσας μάλλινας σοῦ πρόσφεραν γερόντισαις.

Μὲ μίαν πάνδημον εὐχὴν τὸ κύμα τὸ πελάγιον
σὲ φέρει τῶρ' σ' τῶν Κρήτῶν τὸν πόδον τὸν πανάγιον.
Εἶδες τὴν Μεγαλόνησον μὲ σάλον τρικυμίας
καὶ μὲ τὸν Ρῶσον Ναύαρχον ὀϊλίπης ὀλίγου,
καὶ Κορυβάντων ἦκουσε κραυγὰς κ' ἐπευφημίας
καὶ ρόχων πολυτάραχον ἀπ' τῶν κυματοπλήγων.

Ἐγγώρισες τὸν Μόναχο, ποῦ μ' ὄσα κ' ἄν τοὺς λέει
σὰν τοῦλῃ τὸ δαιμόνιο βουλόμεν τῆς Βουλῆς.
Ἐγγώρισες τὸν Μιουράκ, τὸν τραμπερὸ Λουμπινακκῆ,
τὸν Χόβαρτ, τὸν Μακκαρανῶν, τὸν Ρῶσον τὸν Μπρόβενσκ, κ'
κ' ὅπλα σοῦ παρουσίασαν οἱ διενετες στρατοὶ
καὶ γίγαντες ἐκλάγγαξαν ψηλὰ σὰν ἀετοί.

Τριγύρω σοι βομβεὶ καὶ Τούρκων μῆνος
κ' ὁ παλαιὸς Ραδάμανθος κ' ὁ Μίωας
κραυγάζουσ' διατόρος : σίκω, Κρήτῃ,
καὶ δέξου τὸν μογγρὸ δικαιοκρίτη.

Σ' ἐδέχθ' ἡ μεγαλόνησος μὲ μύρτα
κ' ὅλη σημαιοστόλιτος ἐσκίρτα.
Σ' ἐπέτρωσαν πατρίδος συγχιήσεις,
ἔκουσε τὸν Προξένον προσφωνήσεις,
καὶ τοῦ Μιγελιδάκη καὶ τοῦ Φούμη,
κ' εἶδες καὶ Χαλικοπότισσας πικροῦμι.

Χαίρε, ποῦ τὴν κοιτίδα τῶν Ἰταίων
κλονίζεις μὲ διάγγεμα σπουδαίου,
καὶ λευθερίας τῆς δίνεις ζηλεμέναις,
Συντάγματα, θεομοῦ, δεδηλωμέναις,
ἀκράτεια γλωσσῶν χωρὶς φειδοῦ,
κ' ἔλευθερίαν τύπου σὰν κ' ἔδω.

Χαίρε γὰρ τόσα δῶρα ζηλευτά,
καὶ Μουσουλμάνοι γάρ κ' ἄν γι' αὐτά,
κ' ἐπρόβαλαν Κορυβάντες σ' τὴν Ἰδῆ
μ' Ἑλληνικοῦ Συντάγματος σακιδί.

Σοῦ δῶσανε νὰ φῆς φωνὴ κ' ἄλετι
καὶ σ' τῶν Χανιῶν σ' ἐπῆγαν τὸ Παλάτι,
ὅπου ἔμπορεῖς σ' ἐκίνο νὰ χορεύης
κ' ἔχει καὶ λιμενίσκο νὰ ψαρεύης.

Εἶς.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἶναι λίγη τῶν Προξένων ἡ σκοτοῦρα,
ρίξε τὰ πλεμμάτιστα σου,
μὴν τὰ καταφέρῃς, σκουρα,
τέσσαρα τὰ μάτσα σου.

Πρὶν σὲ πάρουν ἀπὸ κάτω, συνετέ, μὲ ποικρῖα
πρόσεξε νὰ μὴ χαζέψης,
καὶ μὲ τρόπο τὰ λουρῖὰ
γρήγορα νὰ τοὺς μαζέψης.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἶναι βωδία,
γύφινος καὶ γαλίμινο...
βάλε καὶ τὰ δῆθ' τοὺς πόδια
σὲ μὲ κάλτσας μάλλινη

Τῆς καλῆς σου τῆς Αἰγίνης ἔλασε τὴν ἀμμουδιά,
ἔλασε τὴν Μαδοῦρῃ,
πρόσεξε τρικλοποδῆ,
μὴ σοῦ βάλουν ποτηρῆ.

Στὸν κατακλυσθὲ τῆς Κρήτῃς τῆς ἐλγῆς ν' ἀντίσω κλάδον
δάμασε τοὺς ἀδαμάστους, χυσε σ' τὴν σουρτοῦνα λάδι.

Ἐκλετὲ τὸν Καλαβρῶτων,
σκόρπα ρόδα κ' ὀκινίθους,
κ' Ἀριάνης πάρε μίτον
σ' τῶν παθῶν τοὺς λαβυρίθους,
καὶ μὲ τὴν σιγὴν προσάθει
νὰ κατασιγάξῃς πάθῃ.

Δέξου στεφάνους κ' ἀπὸ μὲ, τὸν ἔξιλον κηρήνα,
καὶ νάλῃς τὰ Χριστούγεννα γαλιάνδρα σ' τὴν Ἀθήνα,
καὶ μὲ γλυκύφογγη λαλιὰ
κ' ἀπὸ περσιωπῆς
σ' τὸν Κόντε καὶ σ' τὸν Βασιλῆ
τὰ κάλαντα νὰ πῆς.

Καὶ κωμωδίας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σ' τοὺς κυρίους Μενδρινῶ Σαρίζας νερὸ πωλεῖται
γγήσιο κ' ἀληθινὸ, προσρίεις μου συμπολιταί.
Χαίρ' ὑπόληψιν φαμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζῆτετε δύο, δρόμον Ὀρθοπλατρείου.

Τὶ περίφημη ρετιναί μὲ σ' τοῦ Τόμπρου τὴν ταβέρνα,
ὅπου πίνεις κ' ὄλο πίνεις καὶ φωνάζεις : Ζανακέρνα,
καὶ βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο καὶ βαρεῖτε τὴν λακντέρνα.

Διὰ πᾶσαν ἔργασίαν ὁ Ρωμῶς θά σὰς συστήσῃ
τὸ λαμπρὸν Ἰσογαρεῖον Ἐδοστρίου τοῦ δρόστου.
Ὁ, εἰ τυπωθῆ εἰς τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτῶς...
σ' τὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλου, ἀβίων ἀριθμὸς ὀκτώ.